

Uzņemties atbildību

Laikmetā, kura viena no spilgtākajām lezīmēm ir vienaldzība, Meldra Tuliša ir izņēmums. Rūpes un atbildību par citu dzīvu būtni viņa vēlējas uzņemties jau tad, kad pārējie vienauddži tikai sapņoja par bumbas mētāšanu pagalmā un citām izklaidēm. Meldrai bija tikai 14 gadi, kad viņa nolēma ņemt pie sevis zirdziņu Vendi, kurš tolaik vēl bija mazs un pavisam savārdzīgs.

Meldras Tulišas draugi mēdzot jokot, ka nemaz nav jādodas uz zoodārzu, var iet ciemos pie Meldras. Dzimtas mājās, kur Meldra dzīvo kopā ar saviem vecākiem un vecvecākiem, mīt ne tikai dzīvnieki, kuri klasiski iederas lauku saimniecībā – gotiņas, cūciņas, vistas, suņi un kaķi, bet arī dažu ekstravagantāku sugu pārstāvji – smilšu pele, mājas sesks, Muskus pīles un Indijas skrējējptīles, kā arī krabis un zivtiņas.

Izrādās, ka Meldra sapņojusi tikt pie zirga jau tad, kad bija vēl pavisam maza. Piecu gadu vecumā viņa vecākiem to paziņojusi, bet, lai meiteni atrunātu no šīs trakās idejas, vecāki un vecvecāki stāstījuši, ka zirgu uz mājām nav iespējams atvest, jo pat autobuss tam būšot par mazu. Meldra atceras kādu gadījumu no bērnības: "Kad mēs ar ģimeni bijām kapusvētkos Madonā, es esot ieraudzījusi zirgu un visu laiku pie viņa arī palikusi, nemaz neejot pie radiem, bet pēc tam lūgusi, lai auto lemainām pret šo zirdziņu. Vectēvs solīja, ja salasišu spaini ar liepziediem, tad man būšot zirgs. Kāpu pat uz kūts jumta, lai tiktu pie liepas un lasīju ziedus. Vecāki ilgi mani nelaida trenēties uz

jātnieku klubu. Laikam baidoties no tā, ka jāšanas sports ir visai traumatisks. Tomēr mēs ar draudzeni gājām tik un tā – ne tikai trenējamies, bet arī barojām un kopām zirgus. Ne visos stallos zirgiem spēj nodrošināt izcilus dzīves apstākļus, darba ir ļoti daudz, tādēļ palīgi nepieciešami vienmēr."

Laimīgā sastapšanās

Vendi, ko pilnajā vārdā dēvē par Vendeto, Meldra satika netālajā stallī Gaujā, kurā trenējās no 11 gadu vecuma. Vieta, uz kuru Vendis tika atvests, viņam isti nepatika. "Ja citi zirgi izlauza aploku un aizskrēja, tad Vendis gaidīja, kamēr atnāksu viņam pakā. Pārējie zirgi Vendi neatzina, jo viņš barā bija jauniņais. Katru reizi, kad Vendis mani ieraudzīja, viņš zviedza. Vendis bija kaulains, nomākts, vārgs, flegmatisks, nekāds. Sapratu, ka viņš jāņem pie sevis un viss. Nolēmu, ka nevienam no ģimenes to neteikšu, jo baidījos, ka neatļaus. Vienīgais, kurš zināja, bija tētis. Ar viņu sarunāju, ka leidos naudu, lai no stalla atvestu Vendi uz mājām. Pa dienu izlaidu viņu piemājas plavā, bet vakarā, kamēr

neviens neredz, ievēdu kūti. Tā kā Vendis ir raibs, un toreiz bija mazs, domāju, ka tumsā var sajaukt ar gotiņu vai teliņu. Vecmāmiņa viņu ieraudzīja pašā vakarā. Viņa teica, ka mana seja esot bijusi tik bāla un es izskatījies tik nobijusies, ka viņa par šo jauno atradumu tomēr nolēma man nēko neteikt," atceras Meldra. Vendi Meldra pie sevis paņēma, kad viņam bija tikai pusgads, bet zirgus sāk iejāt no trīs gadu vecuma. Vendim bija jāzaug. Tagad, labi aprūpēts un barots, Vendis ir nopietns, astoņus gadus vecs vezumnieks, kurš sver apmēram 900 kg. Vendis ir pat tik cienīgs, ka viņam grūti atrast sedlus, jo ir ļoti plats un smagnējs. Ar masīvu kaklu un kājām.

Lēciens

Meldra stāsta, ka aizvadītajā vasarā satraumējusi muguru, tādēļ turpmāk kopā ar zirgu lēkt vairs nedrīkst. "Mēs ar Vendi apmetām kūleni. Tas pielika pēdējo punktu. Vendis sāka auļot pa plavu, jo sabijās. Bija bedre, Vendis paklupa, un mēs nogāzāmies. Viņš piezemējās uz muguras, un es ar galvu pa priekšu ietriecos zemē. Satraumēju muguru vēl vairāk. Ikdienā mugura ir stīva un mēdz sāpēt, bet, ja jāju ar zirgu, tā lokās. Ārsti mīnēja, ka vispār vairs nekad nedrīkstu jāt, bet es pateicu, ka tā nebūs. Sports ir sports, un bez traumām neiztikt. Kā nekā zirgs ir vairākus simtus kilogramu smaga, neatkarīgi domājoša būtne ar savu prātu, un ne vienmēr zirga domas saskan ar jātnieka domām par to, kas jā dara treniņā..." Paralēli tam, ka jau kopš pusaudžu gadiem uzņēmas rūpes par Vendi, pēc diviem gadiem Meldra savās mājās un sirdī pieņēma vēl vienu zirgu – Grāfu.

Melnais skaistulis Grāfs

Melnš, stalts un slaidš Meldras ģimenes pagalmā stāv devingadīgais Grāfs, istajā vārdā Grafologs. Abus zirgus Meldra gan ikdienā sauc isākos un mīlīgākos vārdos, nekā ierakstīti pasē. Grāfā rit angļu auļotāja asinis – viņš ir ātrs un spēcīgs sporta zirgs. Kamēr Vendis ēd sienu, Grāfs pagriež viņam pēcpusi un stingri lūkojas uz priekšu. Izrādās, abiem zirgiem mēdz uznākt greizsirdības lēkmes. Ja Meldra glauda vienu zirgu, otrs kļūst greizsirdīgs. Abi vēlas būt samīļoti, neviens no viņiem nevēlas palikt otrajā vietā. Lai gan Grāfs ir Meldras otrais zirgs, viņš iekarojis daudzu simpātijas ar savu skaisto stāvu un pašapzinīgo iznesību. Pirms tikšanās ar Meldru Grāfs atradās Jelgavā, piemājas stallī. Meldrai Grāfs iepaticies, ieraugot viņu sludinājumā. Aizbraucot uz Jelgavu un satiekot arī dzīvē, Meldra sapratusi, ka Grāfs ir istais zirgs un – tas jāpērk. Daudz darba ieguldīts Grāfu trenētot, jo laikā, kad tika nopirkts, viņš bija apmācīts tikai atbilstoši vecumam. Tagad Grāfs ir trenēts un piedalās sacensībās. Vajadzētu biežāk, bet finanses neļauj. Tādēļ citīgi jātrenejas mājās, lai sacensībās varētu sevi pēc iespējas labāk parādīt.

Jo vairāk dara, jo vairāk var izdarīt

Vai nav sapnis par savu zirgu stalli? "Šo domu esmu atmetusi, jo tikt galā jau ar diviem zirgiem nav viegli. Vienmēr ar viņiem jāreķinās, par viņiem jādomā. Ja kaut kur gribu aizbraukt, jāsarunā, kurš par viņiem parūpēsies – pabaros, aizvedīs uz plāvu, viņiem ir arī jātrenejas. Apzinos, ka nedrīkstu noslogot savus tuviniekus, jo es biju tā, kura šos zirgus gribēja, es apņēmos par viņiem rūpēties,"

Foto – no privāti arhīva

atzīst Meldra. Ilgu laiku trenēties un rūpēties par Grāfu palīdzējusi arī Meldras draudzene Evija Roķe. Tas tādēļ, ka muguras vainu dēļ Meldra nemaz nevar

Foto – no privāti arhīva

ar Grāfu jāt. Paralēli rūpēm par diviem skaistiem brauļiem, Meldra mācās, ieguvusi bakalaura grādu tūrisma uzņēmējdarbības vadībā, strādā zoo veikalā

un palīdz vecākiem un vecvecākiem darbos saimniecībā. Uzturēt zirgus ir ļoti dārgs prieks – tikai pakavu uzlikšana vien maksā 50 eiro, tad vēl inventārs, vētārsta pakalpojumi un pa retam – starti sacensībās. Piedaloties tajās, pašiem jāmaksā arī dalības maksa. Sacensībās Grāfs startējis ar 110 cm augstiem šķēršļiem, bet mājas treniņu laukumā viņš uzstādījis savu rekordu – pārlēcis pat 150 cm augstām barjerām.

Kurš mīlīgāks?

Ikdienā abi mīļi mīlojas ar sienu, burkāniem un kāpostiem, bet īpašais kārums ir cukurgrauds. Grāfam mīļākie kārumi ir zapte, saldējums, kā arī sūkāmā konfekte "Chupa Chups". To, ka Grāfs ir kārs pēc gardumiem var manīt arī intervijas laikā, jo viņš uzstājīgi cenšas nogaršot diktofonu, uzskatot to par kādu īpaši viņam atnestu našķi. Tā kā zirgi ir zālējāji, nevis plēsēji, nav nikni. Meldra stāsta, ja kāds zirdziņš metas virsū cilvēkam, tas iespējams tikai gadījumā, ja pieredzējis cilvēku nežēlību. Ja saimnieks bijis dzērājs, nav rūpējies vai sītis dzīvnieciņu, jo patiesībā zirgs ir ļoti labsirdīgs un uzticīgi kalpo cilvēkam. Reiz, ejot ar Grāfu gar ceļa malu, kāds mazulis ratiņos izrādījis nevēlētu interesi iepazīties. Kad Grāfs pielēcis galvu, mazais viņa degunā stūķējies savas mazās rokules, bet Grāfs par to nemaz neesot apvainojies, un abi šķirušies kā draugi. Kāda būtu Meldra, ja nebūtu satikusi savus abus zirgus? "Droši vien dzīve būtu līdzīga, aizvadīta tuvējā stallī, esot kopā ar zirgiem, bet tad nebūtu bijuši šie gadi kopā ar saviem mīļajiem, būtu citādākas atmiņas. Esmu laimīga, ka man ir Vendis un Grāfs, jo, lai cik grūti arī nebūtu, aizejot pie viņiem, pazūd visas raizes, un iestājas miers. Zirgi iemāca pacietību, daudz pacietības, gribasspēku un galvenais – drosmi piecelties pēc kritiena, lai arī cik smags tas būtu."

Monika Griezne

Foto – A. Popova